

Juny de 2022

78

LA VEU

de Torre Llobeta

D. R. M.

A. S. LA.

VEU

Editorial

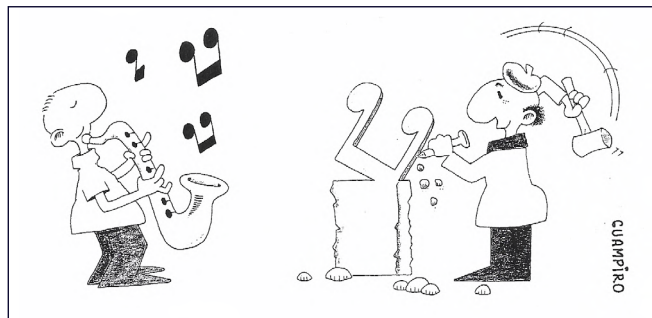
La música, aquesta bona amiga que ens acompanya en cada moment de les nostres vides, que sempre ens emociona, és tan antiga, gairebé com l'esser humà.

En aquesta edició n'hem volgut parlar per retre-li un homenatge, per agrair-li que sempre està al nostre costat, per ajudar-nos, per fer-nos feliços.

Com sempre, *La Veu de Torre Llobeta* també està plena de l'alegria de la poesia, de la musicalitat de les paraules, i també de reflexions fetes per les persones que hi col·laboren i han volgut compartir-les amb nosaltres.

BONES VACANCES I MOLT BON ESTIU!

Consell editorial

Índex

Editorial

Monogràfic: Do, re, mi, fa, sol, la... Veu

3. Música. Temps. Memòria

4-5. Cuando la vida nos canta

6. La música

7. Fonografias instantànees

8. Cantar en grupo es el mejor antidepresivo natural

9. Envelat de poble / Al capdavall

Concurs literari:

10-11. 34è Concurs literari Nou Barris

12. L'escalinata de Kabul

Petits relats:

13. Paraula de gos

14. Paradoxes

15. Plats bruts

El racó de la poesia:

16. El racó del haiku

17. Taller de haikus

18. Semana de la poesía

19. Viu

20. Tejedoras de palabras. Ojos

Col·laboracions:

21. Yo, filosofastro

22-23. Torre Llobeta sobre ruedas.

Viaje a Zamora

24. Bones notícies per al monestir de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron

25. Posa en forma la teva ment

26. Cuines. Ahora que llega el calor!

27. Voluntaris de Torre Llobeta. Ocells migratoris, una lliçó de treball en equip

28. Personatges. Cristina Peri Rossi

29. Grup de Dones en Forma. Sant Ponç, deixant volar la imaginació

30. El nostre medi ambient. Educación ambiental

31. Humor en broma

Contraportada. Agenda d'activitats

Consell editorial

Celia Juárez, Domingo Aragón, Elisabet Prades, Edgardo R. López Jöcker, Lola Gómez, Coordinadora Grup de Dones en Forma

Disseny, portada i maquetació: Consol Camí Adell

La Veu de Torre Llobeta no es fa responsable dels continguts dels articles.

Aquest número de la *La veu de Torre Llobeta*, també el trobareu publicat al web del centre cívic:
<http://ajuntament.barcelona.cat/ccivics/torrellobeta>

Música. Temps. Memòria

*“Era tan triste aquel son...
o era que estava tan triste
que a tristeza me sonó.”*

L.G. Carrascal

La música es manifesta en el seu temps propi i, com a humans, li annexem les nostres emocions i la memòria de quan la vam fer nostra, per sentir-la de nou, per recordar-la. Inserir-la en el temps d'una vida, com un marcador sonor, per reviure la tornada d'una cançó, una ària o aquella música que ens va copsar sense saber per què.

Si pensem en què és el fet musical podríem estar una llarga estona parlant sobre la naturalesa del so, les seves lleis harmòniques (si és música que les té), de la seva durada en el temps —amb un principi i un final— però, al cap i a la fi, no sabríem dir perquè entrem en freqüència amb aquesta cançó i amb una altra no. La nostra receptivitat és la clau per moure les emocions que ens permeten endinsar-nos en un món de veus, instruments i harmonies. No hi ha explicació lògica, només la música que ens acull, ens transporta en el temps, o en un present en bucle, i del que, personalment, m'és difícil sortir-me'n... quan entro en freqüència.

Traspassa fronteres, no es coneixen cultures en aquest petit planeta en què la música no formi part de la seva forma d'expressar-se. Però tot això ja ho sabem i el que jo no sé és si, de tan humana, l'hem qualificada de trista, alegre, tràgica. De significat, no sé si en té.

Quantes vegades els he donat la tabarra amb aquest dubte (probablement estèril) als meus amics. Ells sempre em diuen que estic carregat de núvols i que no importa si en té o no, de significat. Però, per a mi, sí, perquè no és el mateix dir que aquesta música és trista a dir que sento una mena de tristor, quan l'escolto, que no sé d'on ve.

He de dir que ni analistes del llenguatge musical han arribat a un punt en comú, la qual cosa em reconforta i també em fa pensar que estic en el parany més subtil de tots: el de la naturalesa del llenguatge. I aquí és on tot comença i acaba: la música és un llenguatge per ser escoltat o emès. Un pentagrama no és música, una corxera, blanca, negra, si no les sentim, no és música. Un llibre imprès, si sabem llegir, ja ens comunica emocions, com un quadre; d'interprets, no en fan falta. Però la música és un art abstracte per definició de la seva naturalesa acústica, necessita d'algú que la canti, la interpreti, l'escolti. Aquest és el seu misteri.

Aquest dubte meu, torna i se'n va cada cert temps. Si us plau, penseu-hi: aquella melodia tan vostra i que us posa tristos, és trista o rescata una tristesa que qui sap de quina part del vostre temps-espai ve?

Manuel Bravo Gil

Cuando la vida nos canta

La música, esa misteriosa forma del tiempo, es un lenguaje verdaderamente universal, puede dar nombre a lo innombrable y nos ayuda a comunicar lo desconocido. La música no entiende de límites, ni de fronteras, ni de banderas. Quien escucha música siente que su soledad, de repente, se llena de presencias. Cuantas veces, al oír una canción determinada, revivimos intensamente las emociones que sentimos al escucharla

por primera vez: alegría, tristeza, amor, desamor...

Por todo ello, en esta ocasión os hemos preguntado por esa melodía o esa canción que particularmente os resuena por dentro al volver a escucharla y estas son algunas de las canciones que habéis comentado. Gracias por compartirlas con nosotros.

¡Y gracias por la música!

Jo vinc d'un silenci. Raimon.

És important per a mi perquè és el silenci de dues persones: mon pare, que va tornar de la guerra civil amb un gran silenci, i el silenci que jo obtenia quan estàvem junts i feia preguntes.

Núria

Hay tantas canciones que podría citar... pero ya que hay que escoger una, me emociona enormemente **Mercedes Sosa** cantando **Gracias a la vida**. Me ha ayudado muchas veces a levantar la cabeza, reconocer todo lo que he recibido y seguir viviendo.

Lola

A hard day's nigh. The Beatles.

Quina nit la d'aquell dia en què us vaig conèixer en un cinema! La vostra música va ser com un crit de llibertat. Molts crits i també llàgrimes d'emoció per la descoberta d'un món nou que podia canviar el que coneixia fins aleshores. Un llamp d'energia cremant la por, la repressió, el futur predeterminat pels bons costums... Que fort!

Maria del Amor

Siempre siento algo muy especial cuando oigo la canción **La Familia**, de **Pimpinela**. Me identifico totalmente: veo a mi familia alrededor de la mesa contando cosas todos a la vez, repitiendo alguna anécdota que sólo es divertida y especial para nosotros, y todos gritando y aplaudiendo cuando llega la comida.

Rosa M.

La cançó de **Lluís Llach**, **Cal que neixin flors a cada instant**, va sonar al final de la celebració del meu casament i cada cop que l'escolto m'emociona molt. Com diu la lletra, "Cal anar endavant".

Isabel Olivé

Tantes lletres boniques plenes de missatges de la vida mateixa com té en **Joan Manuel Serrat**... Però hi ha **De vez en cuando la vida**, que sempre em suggereix aquest meu sentir:

"De vez en cuando la vida
afina con el pincel
Se nos eriza la piel y faltan palabras
para nombrar lo que ofrecen
a los que saben usarla. "
Isabel M. Cabrera Llumà

Una de las canciones que me llega más profundo y con mucho sentimiento es **La mare**, de **Dyango**. Cuando la oigo casi siempre me asoma la lagrimita y se me eriza el vello.
Laura Gasulla

Les cançons que ens anem trobant al llarg dels anys són moltes, però algunes es queden amb nosaltres per sempre. La primera que segur vaig escoltar, i ara recordo, va ser **La mare**, una cançó de bressol que a tots els infants ens han cantat. **Dyango** la va versionar anys més tard: "...fes nones reiet, fes nones fill meu..."
També, crec que molts ens vam enamorar escoltant **Paraules d'amor**, del nostre poeta del Poble Sec, i també tothom continua emocionant-se amb el **Cant de llibertat**, dels cors de **Nabucco**, de **Verdi**, o amb la **Casta Diva**, de l'òpera **Norma**, i, sens dubte, amb el **Cant dels Ocells**, del mestre **Pau Casals**.

Àngela Riambau

Oir a **Mercedes Sosa** cantar "**Solo le pido a Dios** que la guerra no me sea indiferente, que la fría muerte no me encuentre vacía y sola, sin haber hecho lo suficiente", siento que me atañe en lo más íntimo. Solo es una canción, pero para mí es una chispa, que enciende mi corazón de esperanza.

Gloria Heredia

Jo penso molt en la **Coral Kalyna**, que ve al centre cívic Torre Llobeta a assajar i a actuar i ens regala les cançons de la seva terra, Ucraïna. Tots sabem que ara aquest país ho està passant molt malament i vull tenir un record per a aquestes companyes i donar-los les gràcies i molts ànims per continuar cantant, malgrat tot.

Elisenda

Al pensar en una canción que haya sido importante en mi vida, me viene a la memoria el estribillo de una canción de la película **Mary Poppins**:
" Con un poco de azúcar, esas píldoras que os dan, mejor pasarán..."
Allí, la niñera intentaba convertir los malos tragos de los niños en algo divertido. Yo, en mi vida, también intento atenuar la pesadez de las obligaciones y frustraciones a mi manera poniéndoles un poco de azúcar.

Maria Jesús

La música

Denominamos MÚSICA a esos sonidos que nos resultan agradables al escucharlos, mediante los cuales transmitimos sentimientos, penas y alegrías que por medio de la palabra serían imposibles de expresar.

La música es otra forma que tiene el ser humano de expresar diferentes sensaciones, es el lenguaje del alma; puede ser considerada como una terapia para las personas, porque con ella se obtiene dinamismo, se inspira alegría, humor o fantasía, además de que se armoniza el ambiente y se alejan los malos pensamientos. Por todo ello, es aconsejable escuchar buena música.

La música forma una parte muy importante de la historia de nuestra vida, pues ella nos va acompañando durante todas las etapas de la misma.

Primero, con aquellas canciones de cuna con las que nos arrullaban y nos hacían

dormir. Más adelante, con las canciones que aprendimos en el colegio y que alegremente cantamos en las diferentes salidas y excursiones. Después, en la juventud, en nuestros bailes y romances propios de esa etapa. En la madurez mezclamos la música de la juventud con la de nuestro momento vital y volvemos a recuperar la de la niñez para transmitirla a nuestros hijos.

Finalmente, en el tiempo de la tercera edad, recordamos con nostalgia las músicas del pasado e intentamos entender la música de la actualidad, aunque no siempre lo conseguimos.

Se dice que la música amansa a las fieras, pero también evoca muchos recuerdos a todas las personas.

Rufino Alonso

Fonografías instantáneas

—Escucha esta, es de cuando era pequeña y mis padres me llevaban a la feria, nos subíamos en los autos de choque con mis hermanos y no parábamos de reír hasta que se acababa la ficha.

—Sí, la recuerdo, la ponían mucho en la *tele* en horario infantil. A mí también me gustaba.

—¿Y esta? ¿te suena? Era de las fiestas del instituto, no dejábamos de bailar aquel *chunda-chunda*. Éramos una pandilla muy maja. ¿Qué será de ellos? Hace tanto tiempo.

—En mi grupo, a alguno se lo llevó el caballo, eran tiempos muy malos para los jóvenes.

—¡Ay! ¡Esta, esta! Era de las lentas, la de los primeros bailes agarrados. Qué recuerdos! Los amores juveniles. Con ella conocí a mi marido.

—Yo aún me emociono al oírlas. Tuve una novia que me dejó. La recuerdo como si la estuviera viendo. Era tan guapa. Se la rifaban.

—Con esta me casé. Estábamos todos. Se nos veía muy felices. Fue el vals que bailé con mi padre. Pobre. Nos dejó al año siguiente.

—Los vales son eternos un ritual del primer día del año. La de veces que lo habré escuchado.

—La siguiente es la de los viajes de vacaciones. Íbamos en el *seiscientos* cargado a reventar y con los niños. Imagínate lo largo que se nos hacía hasta llegar al pue-

blo en Extremadura. Cuando salíamos comprábamos una casete con los éxitos del verano en la primera gasolinera que encontrábamos y la escuchábamos hasta que se enrollaba la cinta en los cabezales de tanto ponerla. Les encantaba ABBA.

—Yo no soportaba esos ritmos facilones, no te los podías quitar de la cabeza, sobre todo cuando alguien lo ponía en la playa, mientras intentabas relajarte y coger algo de bronce.

—Esta, mejor no, pásala. Es de cuando me separé. Mi *ex* me lo puso muy difícil y llegamos a juicio. Pero era la que sonaba y no puedo escucharla sin que me traiga esos recuerdos. Me pude quedar con los niños.

—¿Y esta que te trae a la mente?

—¿La de Barry White?

—Sí, es la de nuestro primer beso.

—¿Cuál?

—Este.

Francisco Plana

Cantar en grupo es el mejor antidepresivo natural

En Torre Llobeta suena la música casi cada día, por sus pasillos siempre hay alguien cantando o bailando al son de muy diversas canciones. A veces, esa música es parte importante de un taller o son los y las componentes de las corales que ensayan en el centro las que nos regalan sus voces y canciones. Precisamente, Luz Marina, la directora de la Coral Cantem, un día me regaló este artículo escrito por Claudia Farah, periodista chilena, del cual extraigo algunas líneas que nos hablan de la importancia de cantar y lo positivo que es hacerlo junto a otras personas. Aquí os dejo algunas notas para leer, pensar y empezar a cantar.

“**Antidepresivo coral**, da lo mismo si usted es de los que quiebra vidrios. Quedó demostrado que cantar con otros mejora el sistema inmunológico al segregar más inmunoglobulina A secretora (S-IgA), considerada como la primera línea de defensa del cuerpo contra las infecciones bacterianas y virales de la vía respiratoria superior porque se encuentra presente en las mucosas. Pero, a la vez, mejora sustancialmente el estado de ánimo, haciendo que las personas se sientan más felices, con más energía y motivadas. Beneficios físicos y mentales que lo convierten en un antidepresivo totalmente natural.

Salga muerto de la risa: Cristián Hernández, ingeniero comercial y músico dedicado a armonizar equipos a través de metodología coral, empezó a hacer talleres en las empresas luego de ver los beneficios en su propio ánimo: sales de los ensayos energizado, más contento, muerto de la risa. La música tiene el poder de conectar a las personas como un lenguaje pre instalado. El cantar tiene un elemen-

to antropológico que despierta y te conecta con otras personas, relata. Agrega que la gente tiene el prejuicio que se tiene que cantar bien para participar y no es así, basta que te sumes, y se obtienen los mismos beneficios. Además, a partir de las quince personas la voz se suma a la frecuencia del grupo.

Cantar para incluir: además de los beneficios fisiológicos, cantar libera endorfinas y oxitocina que son hormonas que generan sensación de bienestar y placer, como un tratamiento de la felicidad; genera una sensación de vínculo muy positiva para sentirse integrado. Sientes que perteneces, que tienes un espacio en la tierra con gente con la que puedes contar. Los coros no solo mejoran los climas laborales y el trabajo en equipo... Cantar une a las personas, comenta Cristián Hernández.”

En Torre Llobeta confiamos en este antidepresivo natural, y lo prescribimos como imprescindible para la buena vida. Claro ejemplo son nuestras corales, Kalyna y la Coral Cantem. A las dos, muchas gracias por acompañarnos.

Celia

Envelat de poble

Els *ximpumximpumberos* feien saltar més que ballar. Els *duduruauadors* eren més d'arrambar, lents i romànticots. De tant en tant, els *mambomamberos* deixaven anar un crit d'esglai, com si el tequila els estigués pessigant qui sap què, i tots tremolàvem amb ells, *mamborejant* i *conga-congaserpentejant*. Després ens agafàvem de nou a la parella, *tangodramàtics* perduts, fins que en Mustafà, el *scoubidou*, en Rascayú i la vaca lletera ens precipitaven als abismes de joventuts llunyanes, portant aromes absurds però punyents de nostàlgies pròpies i alienes. Quedaven el ball del fanalet amb un vals-jota, i una orxata de camí cap a casa.

Salvador Barberà

Al capdavall

—Ja em perdonarà, però vostès no haurien de ser tan radicals, sempre amb el contratemps. Aquest ritme acaba per esgotar —diu el **ball de saló**, aprofitant el *break* de la convenció de músiques del món.

—Mira, *tio*: vosaltres sou uns ensucrats que només us aguanta el **swing** —li interromp el **funk**.

—Perdonin. Jo crec que els dos estan encasellats i empresonats en el seu món. Els manca la nostra agilitat, intuïció i llibertat per anar més enllà. Nosaltres serem sempre l'essència del que es mou —fanfarroneja la **fuga**.

Des d'un racó de la barra de la cafeteria de l'hotel Tempus se'ls acosta, engalanat de negre de dalt a baix, un que feia estona que els estava escoltant:

—Ja poden discutir, ja, que tard o d'hora tots hauran de passar per mi —va dir cerimoniosament el **rèquiem**.

Josep Bartolomé

34è Concurs literari Nou Barris

Increïble, però hem batut un rècord: 313 participants, 313 obres, 110 més que l'any passat.

Homes i dones de totes les edats, la més jove amb 15 anys i la més gran amb 85, han escrit en català i en castellà, narrativa, poesia, relats d'humor i fantàstic, i aquest any, a més, s'han atrevit amb una modalitat nova que "hem convidat": els microrelats. Una sorpresa: 37 petits tresors que ens han arribat i considerem que ha estat un altre èxit.

Només podem agrair-vos, animar-vos a continuar escrivint i esperar l'any vinent, us sorprendrem amb una nova modalitat convidada. No us direm quina, espereu! Segur que us agradarà.

També, gràcies als membres del jurat: ells i elles, són tan imprescindibles com vosaltres, escriptors i escriptores, que ens regaleu les vostres paraules i il·lusions, a vegades també secrets, esperances, allò que us fa riure, sentir por o us fa plorar.

De nou, gràcies. El 2023 arribem a l'edició 35. Prepareu la vostra imaginació, llapis i paper (qui els utilitzi) i sinó l'ordinador! Us hi esperem.

*Equip de gestió del Centre Cívic
Torre Llobeta*

Llista de persones guanyadores

català

castellà

Narrativa

1r premi	NOM: Roger Mataró Orcau OBRA: "Melodia negra"	NOM: Carles Monfort Bellver OBRA: "Lazos que nos unen"
2n premi	NOM: Immaculada Serrat Caelles OBRA: "Al final del carrer"	NOM: Rafel Casas Barrero OBRA: "Diario de una erupción"
Accèssit	NOM: Joan B. Altimiras Ruiz OBRA: Un euro	

català

castellà

Poesia

1r premi	NOM: Joan Armengol i Puig OBRA: "Insomnis"	NOM: Elena Gisbert Benet OBRA: "Lectura de verano"
2n premi	NOM: Vicenç Ambrós i Besa OBRA: "De perversions i guerres"	NOM: Guillem Torres Pardo OBRA: "Heisenberg"

català

castellà

Humor

1r premi	NOM: Lluís Planellas Giné OBRA: "Cors glaçats"	NOM: José Luis García Herrera OBRA: "Bendita lectura"
2n premi	NOM: Ramon Jané Vidal OBRA: "Penjats"	NOM: Francisco Javier Padilla Morales OBRA: "Fobia"
Accèssit	NOM: Carles Cunillera Campos OBRA: "L'atrancament"	NOM: Daniel López Rodríguez OBRA: "Trece loquitos"

Relat fantàstic

1r premi	NOM: Cristina Oliva Díaz OBRA: "Orbi et Vita"
----------	--

Microrelats

1r premi	NOM: Julia Moore i Trias OBRA: "L'Escalinata a Kabul"
2n premi	NOM: Àngela Bages Mestre OBRA: "_A_"

Primer premi del 34è Concurs Literari Nou Barris. Modalitat de Microrelats

L'escalinata de Kabul

En un indret llunyà, ben amunt dels nostres caps, hi ha una sala. Aquesta sala no és una sala qualsevol: no té sostre ni sòl ni parets, ni portes ni finestres. Hi ha una gran pissarra i, al davant, centenars i centenars de taules de fusta. En una d'aquestes taules, una nena escriu un poema sense fi. La punta del llapis tremola una mica. No hi fa res, té tota l'eternitat per aprendre a fer-lo lliscar sobre el paper amb traces fines i rítmiques, com una ballarina sobre una catifa blanca. A baix, ben lluny d'ella però d'alguna manera ben a prop, un arquitecte també té un llapis a la mà, i la seva punta també tremola, però per uns altres motius. L'home, que curiosament té els mateixos ulls que la nena, dissenya un gran plànol on apareix aquesta mateixa sala. Tanmateix, en el seu plànol hi té de tot, des de sostre fins a finestres. El que no hi apareix és la llarga escalinata que els separa. La nena ja no la podrà baixar, però potser l'arquitecte aconseguirà que ningú més l'hagi de pujar.

Julia Moore i Trias

Paraula de gos

Divendres vespre. Comencen tres dies de festa major al poble però jo sempre he estat amant de la calma, del silenci. Agafar motxilla, càmera, menjar i beguda i caminar per la muntanya, endinsar-me al bosc i respirar l'aire de la natura. Així que amb el meu inseparable i fidel company, en Bitxo, mantindrem la nostra rutina.

Sortim de casa cap al carrer de l'ermita i agafem el camí del Parc Natural. De cop, un fort so anuncia l'inici de la festa major. El Bitxo s'espanta i, de l'ensurt, em fa una estrebada i em quedo amb la corretja als dits mentre s'escapa.

–Bitxo! Bitxo! Maleïts petards!

Em poso a córrer però l'he perdut de vista. Arribo a l'encreuament on hi ha dos camins: el que va cap al gorg i l'altre que enfila cap a la muntanya. Agafo el del gorg. Arribo a la primera font, pujo les escales que condueixen a un corriol estret. Uns metres més enllà una altra font. I al fons, el gorg. Ni rastre del Bitxo. Em desespero. Començo a plorar. El cap em va a cent per hora i un munt de pensaments m'apareixen a la ment. Agafo aire. Torno enrere. Altre cop a l'encreuament de camins. Travesso les fustes que porten a l'altre costat de la riera. Uns metres més enllà, a terra, hi ha un collar antipuques. És el del Bitxo.

–Bitxo! On ets? Bitxo! –no he deixat de cridar-lo en cap moment.

Aquesta ruta l'hem recorreguda uns quants cops. No gaire lluny hi ha una barraca de vinya. Potser s'hi ha amagat. Corro tan de pressa com puc i, esbufegant, arribo a la barraca. Hi entro. És aquí!

–Bitxo! –corro cap al seu costat amb la cara xopa de llàgrimes– Com m'has fet patir, sort que t'he trobat.

Ell està arraulit, tremolant com una fulla. L'acaricio i l'abraço fort. Li dono aigua i unes galetes. Somric. Sospiro profundament. Li poso la corretja i agafem el camí de tornada al poble.

Un cop a casa el Bitxo se'n va directament a una habitació. Hi entro i encenc el llum. Està espantat, al costat del llit. Miro per la finestra i una cortina de fum cobreix el cel. Ha començat el correfoc. Abaixo la persiana, m'assec a terra i observo els ulls de terror del Bitxo. Noto el pànic a la seva mirada i hi puc llegir els seus pensaments:

–Soroll, petards, foc... si sabessin com m'atemoreix. Si per mi fos, res de tot això existiria. Paraula de gos.

Núria Lorente

Paradoxes

Tothom coneix el senyor G i hi ha qui l'admira. De jove havia abanderat la lluita per la llibertat, guanyant-se el respecte de la gent de la vila. Ara pensa que el pitjor ja ha passat i s'ho mira tot d'una altra manera. No nega pas que el món sigui injust, però està convençut que la feina gruixuda va quedar feta i ocupa el temps en coses que té a l'abast.

El senyor G és propietari d'un pròsper negoci, i amb la tranquil·litat de saber que la seva presència és prescindible, ha decidit fer un pas endavant. Devot de la cultura com és, fa temps que observa la deixadesa dels polítics envers el patrimoni històric del municipi. Així que s'ha posat a disposició del consistori per millorar la ciutat en aquest aspecte. Val la pena estendre la mà per aconseguir petites fites que beneficien a tothom, es diu. D'aquesta manera, amb el vistiplau de l'autoritat, ha nascut la primera entitat local que vetlla pel patrimoni.

L'associació ha tingut una bona rebuda per part de la intel·lectualitat del poble i ha despertat un interès moderat en la resta. En general la cosa anava bé, però un imprevist ha posat en perill la feina que el senyor G tot just encetava. I és que una operació promoguda per l'ajuntament, ha permès la venda d'uns terrenys a una multinacional per fer-hi una superfície comercial. Això no seria cap problema si no fos perquè als terrenys hi ha restes arqueològiques. Escandalitzat, el senyor G s'ha dirigit als coneguts que té al govern local, però li ha passat allò que els acostuma a succeir a tots els senyors G del món: s'ha deixat convèncer. Ha estat tan fàcil com prometre-li que les restes que quedessin dempeus després de construir el macroedifici serien museïtzades. Això sí, sota el supermercat.

Malauradament per al senyor G, en iniciar-se les obres, les restes del jaciment han quedat exposades temporalment al públic, deixant tothom meravellat amb allò que emergeix. Per acabar-ho d'adobar, com més excaven més restes troben, i les quatre pedres que deien que allà hi havia s'han convertit en una domus romana imponent excel·lentment conservada. Fins al punt que la idea de construir un *súper* sobre tan magnífica joia ha deixat de fer el pes als habitants de la vila. Tot i això, el senyor G ja ha pres partit i no és propi d'una persona tan ben considerada pels inquilins del consistori canviar d'opinió. Per això, sovint se'l sent a dir:

—Tampoc tenim pas una Empúries aquí. No fotem!

Aquestes paraules han generat un profund malestar entre els socis de la seva entitat que, decebuts, han anat abandonant el vaixell sense entendre per què coi el senyor G justifica que es trinxí allò que se suposa que ha de defensar.

Mentrestant, les obres segueixen endavant i el formigó li guanya terreny al jaciment arqueològic. Malgrat no confessar-ho, el senyor G sap que alguna cosa no està bé; per això últimament refusa visitar el jaciment per fer-ne el seguiment al qual s'havia compromès. Sí, el senyor G té dubtes, però de seguida li passen pensant que si canviés de parer perdria la confiança de les autoritats i l'oportunitat d'aconseguir aquelles petites coses que, com es diu a ell mateix, de ben segur beneficiaran a tothom.

Lourdes Roselló

Plats bruts

Acabo de rentar els plats, m'eixugo les mans i m'assec al sofà. Poso les notícies, escolto i penso...

Estem vivint uns temps on passen moltes coses en el món: guerres, pandèmies, desastres naturals, i molta gent ha caigut en excessos de pors, depressió, pessimisme, patiments, preocupacions...

Per més que ens neguïtem els problemes del món, preocupant-nos, només aconseguim baixar el nostre estat anímic i això vol dir que baixem el nivell de vibració o qualitat de la nostra energia. Això no ho podem permetre!

És molt necessari estar positius i alts energèticament, per anar portant de la millor manera possible els entrebancs que ens presenta la vida i que normalment són lliçons per aprendre i fer-nos més forts i millors.

Tenint en compte això, hem de cercar recursos o actituds alternatives i positives per contrarestar i evitar que ens afectin en excés les circumstàncies que ens puguin alterar. Això és bo per a nosaltres i per a tot, atès que ens evitem patiment, que no serveix de res, ans al contrari, només col·laboraríem a fer més grossa la bola de malestar.

La majoria de nosaltres tenim tantes coses per agrair...

Un exercici que aconsello fer quan algú dels que esteu llegint aquestes línies se senti baix anímicament o d'energia, pel motiu que sigui, és fer una llista de les coses que teniu per agrair i no pareu d'escriure fins que ja no tingueu què posar. Segur que la llista serà molt llarga! Veureu al cap d'una estona com el vostre estat d'ànim haurà canviat i us sentiu molt millor.

Normalment, tendim a desitjar el què no tenim i, en canvi, ens oblidem de tot allò que gaudim i, en realitat, hi ha molts detalls i coses que hem normalitzat de la nostra vida i no valorem.

Cal agrair cada dia tot el que tenim i ens dona la vida i acceptar les situacions que ens vénen si no podem canviar-les. Procurem veure l'ampolla mig plena en lloc de mig buida, aquesta seria l'actitud. Això i demanar: PAU, PAU I PAU! AMOR, AMOR I AMOR!

En acabar les notícies, malgrat tot em sentia molt millor. Plats nets i ànim content!

Isabel Maria Cabrera Llumà

El racó del haiku

Llisquen impotents
Les crestes de les ones
Ermes les roques.

Xiscle de gavina
Damunt la roca freda
Tramuntanada.

A l'hora baixa
Ales blanques fins el port
Les roques fosques.

Trenca una onada
Aigua contra les roques
Un cranc s'amaga.

Trenca el silenci
La remor de les ones
Contra les roques.

Xael

Taller de haikus

En la montaña
brilla la luna llena,
cantan los grillos.

*

Mosca en la clase,
intentaban matarla
y se marchó.

*

Este camino
ya nadie lo recorre
salvo el riachuelo.

Àngels Olivar

Crujir de hojas,
en el viejo sendero
una boñiga.

*

Tarde de lluvia,
por sendero de babas
dos caracoles.

*

Vieja ventana,
en la lata oxidada
florece un cactus.

Elisabet Prades

*Taller impartit per Domingo Aragón
(Voluntaris de Torre Llobeta)*

Semana de la poesia

¡Semana de la poesia,
Cada cual hace la suya
Y yo la mía!

¡Vete musa al cementerio!
Verás que todo es más serio,
ya que encima de las flores
los muertos con las calores
reclaman nuestra atención,
y esta es mi triste canción:
Oye bien la melodía
que no respira alegría
de las aves carroñeras
del tirano redentor
que aniquila con rencor
toda paz, toda esperanza,
ensartado con su lanza
el respeto y el amor,
plantando muerte, terror
y en el mundo división.
Esta es la cruda visión
de la nueva primavera:
la enseña con calavera
ondea sin compasión
sobre más de una nación.

¡Semana de la poesia,
Cada cual trae la suya
y yo la mía!

Domingo Aragón Oliva

Viu

Tant se val si ta vida
ja ha arribat a la vellesa
Si és una etapa dolça
curulla de tendresa

No importa si la passa
és més feixuga i lenta
si vas a poc a poc
fas més fonda l'empremta

No fa res si tremolen les mans
si romanen esteses
per prendre i donar
de les teves savieses

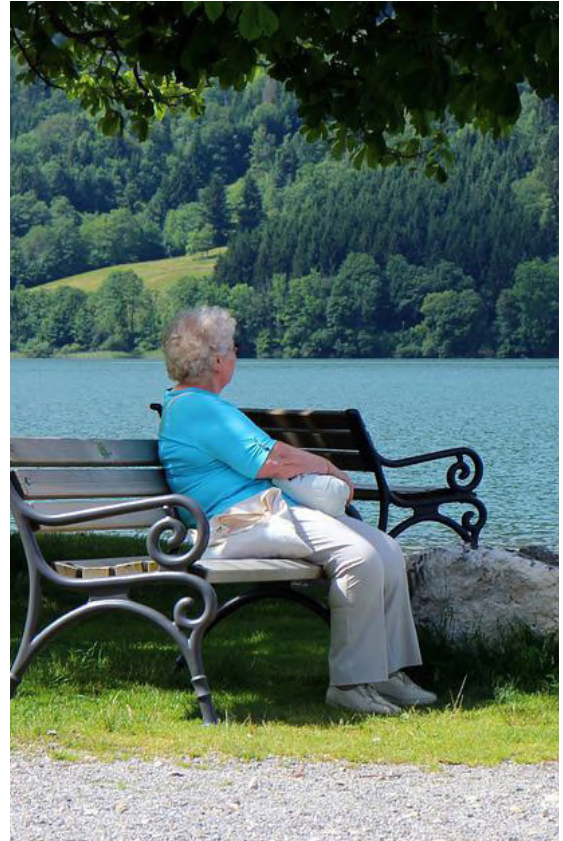
No tinguis por si t'envolta l'enyor
i la nit és tan lenta
per veure els estels
no tanquis la finestra

Deixa la porta oberta
de bat a bat

El dia nou de trinca

T'està esperant

M. Teresa Doblàs

Ojos

Nora

Me pides ojos. . .
Sólo tengo palabras
Mis ojos extrañan los colores
Los versos me pintan el mundo
Lo transforman
Lo besan en primavera
Le cantan al otoño
Lo inundan de blancos detalles en invierno
Lo tejen
Y el mar...
Ese mar azul y el agua que arropa
¿Y TÚ ME PIDES OJOS?.

Elisabet

Quiero tejer ojos
Negros
Azules
Verdes
Marrones
Abiertos
Cerrados
Alegres
Risueños
Algunos tristes
Incluso llorosos
Ojos. . .
Ojos que miren
Ojos que vean
Ojos que sientan
Ojos que sueñen

Yo, filosofastro

- Se denomina “Medio ambiente” porque ya han destruido la otra mitad.
- Recuerdo que años atrás empeñé mi guitarra. Cuando pude por fin recuperarla, el prestamista ya tocaba mejor que yo.
- El que ríe último es que no entendió el chiste.
- Me preguntó mi nieto: abuelo, ¿Los vecinos son pobres? ¡No!, le dije. ¿Por qué? Porque su hijo se ha tragado un euro y están desesperados.
- Su música era de lo más pegadiza. Es que el piano era de cola.
- El llanto de un niño es lo más enternecedor del mundo, la primera media hora.
- Todas las comparaciones son odiosas, pero solo para uno de los comparados.
- Cuando el pesimista ve la copa medio vacía, el optimista ya está abriendo otra botella.
- Los compositores son capaces de crear con apenas siete notas musicales, incluso en los países ricos.
- *Barbarismo*: Colección exagerada de muñecas Barbie.
- Cambio gallo que canta a las 5 de la madrugada, por otro que lo haga sobre mediodía.
- La diferencia entre un sinvergüenza y un ebrio es que la borrachera se pasa al día siguiente.
- *Barriobajero*: Músico, bajista del barrio.
- El que se va sin el móvil vuelve sin que lo llamen.
- Hay dos cosas que nunca podré alcanzar: la cumbre del Everest y ponerme al día con la hipoteca.
- Cuando yo no estoy de acuerdo con alguien se lo pienso en la cara.
- A mi sobrino lo pararon en la carretera y le pidieron los papeles de la moto. Entonces él declaró: ¡Es que la compré sin envolver!
- Una vez canté por televisión. La segunda vez me lo impidieron.
- Mi mujer y yo tenemos el secreto para un matrimonio feliz. Dos veces a la semana vamos a un restaurante y disfrutamos de una buena comida y un buen vino. Ella va los martes y yo los jueves.
- Los tintoreros van de vacaciones al Canal de la Mancha.
- Aquella orquesta estaba compuesta por cuarenta profesores, de los cuales cuatro sabían música.
- Los libros son como los paraguas, sólo sirven si se abren.
- En la vida hay que tomarse todo con calma, menos la cerveza, que se calienta.
- Hay gente que cree que la norma “Circule por la derecha” es de tráfico.
- Una playa nudista es aquella donde uno camina y camina y no ve ninguna cara.
- Desde que conocí personalmente a la momia de Tutankamon me siento mucho más joven.

Edgardo R. López Jöcker

Torre Llobeta sobre ruedas

Viaje a Zamora (8 al 14 de abril de 2022)

Durante los días previos a Semana Santa, de nuevo Torre Llobeta se lanzó a la carretera: esta vez íbamos a conocer la provincia de Zamora. Nuestro punto de referencia fue el Hotel Meleiros, al ladito de Puebla de Sanabria. Desde allí visitamos Bragança, magnífica plaza amurallada de Portugal; la Colegiata de Toro, espectacular; la ciudad de Zamora, la perla del Duero, con su tesoro románico y sus famosas procesiones; Santiago de Compostela, esta vez ya en Galicia por el simple hecho de que a todas nos hacía ilusión, y... un pueblecito de Orense, en la raya hispano portuguesa, que nos recibió como a reinas moras, y que no es otro que el lugar de nacimiento de nuestro chofer y amigo Guillermo: Vilardevós. ¡Tres hurras por Guillermo y su pueblo! ¡Qué merendola y cuanta amabilidad por parte de su familia y amigos!

Naturalmente, también visitamos Puebla de Sanabria, y su gran lago de origen glaciar, donde disfrutamos de un instructivo y divertido paseo en barco. Por la tarde, pudimos acercarnos al Centro del Lobo Ibérico de Castilla y León, no en vano es en estas tierras donde habita la mayor población de lobos de la Península: pudimos observarlos muy de cerca, y conocer algunas de las características de estos animales que nos han acompañado en tantos cuentos de nuestra niñez.

Tampoco descuidamos la cuestión gastronómica, y después de visitar Astorga, con su magnífica catedral y el Palacio Episcopal diseñado por Antonio Gaudí, nos regalamos con un auténtico cocido maragato en Castrillo de los Polvazares. Memorable, ¡vive Dios!

El hotel fue todo un acierto, tanto por sus instalaciones como por la amabilidad de

todo su personal. Nos mimaron y sobrealimentaron y la cena de despedida fue especialmente entrañable. Después de la cena, comentando cómo había transcurrido el viaje, aún tuvimos otro agradable regalo: nos lo hizo Laura, una compañera que viajaba con nosotros por primera vez y quiso manifestarnos con sus propias palabras sus impresiones. ¿Qué más se puede pedir?

A les Dones en Forma de Torre Llobeta els agrada viatjar i enguany han anat lluny, al nord de les Espanyes, per escoltar història, comprendre el seu paisatge i guardar en la memòria el record d'aquest viatge.

Han visitat Zamora, castells i processons, l'apòstol a Santiago, que espera els pelegrins, la terra maragata, d'Astorga el palau, i de Sanabria, el llac on s'hi respira pau. Fins a la Sierra de Culebra, Centre Històric del Llop, Félix Rodríguez de la Fuente hi va trobar el seu lloc.

Però un fet inesperat marcarà aquest viatge. Ha estat una sorpresa molt plena d'emoció: la visita a un poblet de la terra gallega, el poblet d'en Guillermo, l'antic Vilardevós!

Gracies per aquesta festa, amic tan generós, el sentiment d'amor, *morriña* de la terra, és tan universal que arriba a tots els cors. Els dies compartits han estat formidables.

I als qui ho han fet possible, gràcies pel seu esforç!

Laura i Lola

El Grup de Dones en Forma en Vilardevós (Ourense)

En la iglesia, paseo por Vilardevós y mesa preparada

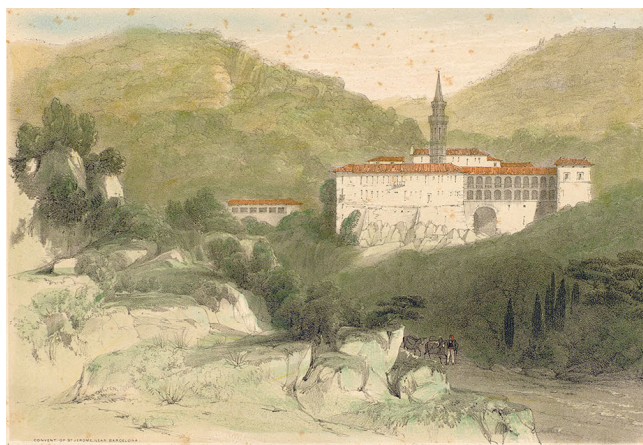
El Grup en Zamora

Bones notícies per al monestir de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron

El monestir de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron era un dels més importants de la Barcelona medieval, i durant més de quatre cents anys va alçar-se al bell mig de la serra de Collserola, però el seu malaurat destí l'ha condemnat a la invisibilitat i a ser un gran desconegut. De poc li ha servit la notable petjada que ha deixat al nomenclàtor de la ciutat. Les seves restes van quedar ocultes o escampades en diferents mans, algunes, reaprofitades en altres construccions, com alguns arcs gòtics que van arribar fins a la mateixa façana de la Torre Llobeta.

Fent un telegràfic resum d'infortunis, podem explicar que va patir l'efecte de guerres, va ser saquejat i cremat en revoltes populars, expropiat i desmantellat, s'hi va construir una carretera que el travessava, s'hi va ampliar la carretera i, finalment, s'hi va construir una benzinera a sobre. Ara, per fi, ha rebut dues bones notícies que podrien ajudar a canviar la realitat d'aquest edifici i penso que és motiu per felicitar-se, car no arriben gaire sovint les bones notícies per a l'oblidat monestir.

D'una banda, s'ha constituït l'Associació d'Amics del monestir de Sant Jeroni de la Vall d'Hebron, una entitat formada per entusiastes de la història i el patrimoni local que ha arribat amb diverses iniciatives per reivindicar la seva importància i una llista d'objectius que va des dels més realitzables, com la recuperació del camí que conduïa al cenobi, fins a d'altres més ambiciosos, com pot ser la prospecció ar-

queològica que permeti desenterrar-ne les ruïnes.

D'altra banda, el Col·lectiu Agudells ha impulsat la creació d'un espai museístic a la masia de Can Soler, a Sant Genís dels Agudells, on un dels elements principals és una maqueta interactiva del monestir, que reproduïx una escena de 1835 i ens porta a un viatge en el temps on podem tornar a veure dempeus el conjunt d'edificacions que el formaven. Paral·lelament, s'hi exposen restes arqueològiques recollides al recinte monacal.

Més d'una persona queda sorpresa en descobrir que tan imponent edifici hagi desaparegut quasi per complet. Tanmateix, quan es visita l'indret es poden observar alguns vestigis que, tossuts, s'entesten en recordar que on ara hi ha la benzinera de la Rabassada hi havia un monestir gòtic.

Joan Bermúdez

Sopa de letras

C	U	G	L	O	B	L	I	K	A	Z	H	E	B	O	A
O	P	O	M	Q	E	A	C	O	D	O	R	N	I	Z	S
T	I	G	I	K	G	O	J	P	A	R	U	K	L	E	G
O	R	V	O	I	X	Z	A	N	I	Z	B	O	F	G	I
R	M	I	R	L	O	L	H	U	F	A	D	A	U	W	J
R	U	X	B	I	O	Y	A	O	V	L	C	N	O	I	Z
A	Q	N	I	M	I	N	T	J	O	A	S	A	P	W	U
J	D	O	A	S	V	I	D	I	R	B	I	L	O	C	F
U	I	R	K	O	U	Z	I	R	U	C	T	I	G	A	R
T	K	E	U	Q	G	F	U	L	I	O	X	N	E	L	I
N	O	D	I	S	V	O	I	R	A	N	A	C	O	L	J
A	F	R	Y	U	I	M	R	O	P	L	A	K	Z	I	S
M	E	E	T	R	O	K	I	R	E	U	Q	I	N	B	A
P	I	V	K	O	B	E	T	N	I	F	O	G	H	U	X
O	R	I	J	I	L	G	U	E	R	O	M	C	E	B	O
G	O	R	U	B	F	A	L	P	O	S	N	U	K	A	T

Sudoku

							9	
2		1				7		4
	3		5		8			
9			7		6	5		
		7		1			2	
4								
					4			8
	6			5		2		
		2	9		1			3

Una proposta de
Rufino

En el recuadro se encuentran quince nombres de pájaros. Se pueden leer de izquierda a derecha y de derecha a izquierda, de arriba abajo, de abajo arriba y en diagonal.

GORRION – URRACA – CANARIO – PALOMA – JILGUERO – TORTOLA
CODORNIZ – ABUBILLA – ZORZAL – COTORRA – GOLONDRINA
PERIQUITO – MIRLO – COLIBRI – VERDERON

Solució a la proposta de La Veu de Torre Llobeta núm. 77

Sopa de letras

		P						L	
C		O		M	A	N	Z	A	N
O		E		A		A		O	
C		L	O	Z	E	R	E	C	R
O		O		E		A		E	
T			U						
E			G		O		J		O
R			I		T				O
O		H		Q	R	E	P	S	I
				C		L		R	M
				Q		A		O	L
				L	I	M	O	N	E
				E		L		E	V
				M		O		R	P
				A	L	M	E	N	D
						R	O		A

Sudoku

3	2	7	9	1	6	5	8	4
8	5	1	2	3	4	9	6	7
9	4	6	7	8	5	3	1	2
4	6	8	5	9	7	1	2	3
5	7	3	8	2	1	6	4	9
2	1	9	4	6	3	8	7	5
1	3	5	6	7	2	4	9	8
6	9	2	3	4	8	7	5	1
7	8	4	1	5	9	2	3	6

Ahora que llega el calor!

Hoy, que proliferan los programas de televisión que pretenden enseñarnos a cocinar (y también entretenernos), encontramos mil y una recetas y al final vamos a buscar en nuestros recuerdos las recetas de la abuela. Pero, sobre todo, dejamos hablar a nuestro cuerpo, que siempre es sabio y nos dice lo que mejor nos sienta. En especial en verano, ahora que llega el calor y que dispo-

nemos de más tiempo (¡si estamos de vacaciones, claro!), las frutas, verduras, carnes suaves y sobre todo las legumbres frías son imprescindibles.

Os dejamos una idea deliciosa y refrescante: un original gazpacho muy veraniego y lleno de sabor. Una receta elaborada con cerezas, vinagre de manzana y aceite de oliva virgen extra que seguro que os sorprende.

Ingredientes

Vinagre de manzana
 Aceite de oliva virgen extra
 250 g de cerezas o picotas
 800 g de tomate
 1 diente de ajo
 1/2 cebolleta
 1 trozo de pimiento rojo
 Sal al gusto
 Queso feta o de cabra

Elaboración

Quitamos el hueso a 250 g de cerezas o picotas. Como truco os recomendamos utilizar una botella y un palillo chino: vamos colocando cada cereza en la boca de la botella. Introducimos el palillo o la pajita por la parte superior y el hueso caerá dentro de la botella dejando la fruta perfectamente limpia.

En una batidora ponemos el tomate, el ajo, la cebolleta, las cerezas, 3 cucharadas de vinagre de manzana, 50 ml de aceite de

oliva virgen extra y el pimiento rojo. Trituramos todo muy bien. Lo pasamos por un colador de malla fina y servimos con queso feta al gusto.

No os olvidéis que la comida siempre es una buena excusa para compartir. Que disfrutéis este gazpacho de cerezas en buena compañía y ¡qué aproveche!

Mariona

Ocells migratoris, una lliçó de treball en equip

No fa gaire vaig llegir una història sobre els ocells migratoris dirigint-se a un lloc més càlid per passar l'hivern. Volen en forma de **V**. S'ha descobert que d'aquesta manera, cadascun en batre les seves ales produeix un moviment a l'aire que ajuda l'ocell que va darrere. Volant així, tot l'equip augmenta al menys un 70% el seu poder, en comparació al vol individual.

Això m'ha fet pensar en el col·lectiu de voluntaris i els nostres tallers. Nosaltres també, cada tardor, comencem la nostra feina en equip, buscant d'alguna manera

unir esforços per a la millora dels tallers. Tots plegats enriqueim molt més la nostra tasca.

Aprofito l'ocasió, com sempre, per desitjar-vos en el meu nom i el de tot l'equip de voluntaris de Torre Llobeta un bon estiu per a tothom. Que gaudiu del descans i us hi esperem la propera tardor per començar de nou el nostre esperat vol.

Àngela Riambau

Associació Voluntaris de Torre Llobeta

Cristina Peri Rossi

Corría el año 1972, cuando tuvo que marcharse de Uruguay, la dictadura la expulsó de su país y sus paisajes, también de su familia y amistades. Comenzaba un largo viaje en barco que se convirtió en un interminable exilio. Llegó a Barcelona, el franquismo todavía estaba vivo, y de aquí también fue expulsada. Se marcha a París, vive allí algunos años hasta que vuelve a la capital condal, donde vivió siempre. Su mar era imprescindible, alimentaba ilusiones y nostalgias, deseos y pérdidas.

Nunca dejó de escribir, novela, poesía, cuentos... la reivindicación política y feminista, pero también la sensualidad y el erotismo, fueron compañeros de viaje.

Hoy tiene 81 años, su voz continúa sonando con fuerza en todo lo que ha escrito. Este pasado mes de abril ha sido galardonada con el Premio Cervantes de las Letras 2021.

Disfrutemos de sus palabras...

Celia Juárez

El amor existe

El amor existe
como un fuego
para abrasar en su belleza
toda la fealdad del mundo.

El amor existe
como un presente de las diosas
benignas
a quienes aman la belleza
y la multiplican,
como los panes y los peces.

El amor existe
como un don
sólo para quienes están dispuestas
a renunciar
a cualquier otro don.

El amor existe
para habitar el mundo
como si fuera
el paraíso
que un amante distraído perdió
por pereza
por falta de sabiduría.

El amor existe
para que estallen los relojes
lo largo se vuelva corto
lo breve infinito
y la belleza borre
la fealdad del mundo.

Sant Ponç, deixant volar la imaginació

Un any més hem celebrat Sant Ponç amb l'alumnat de segon curs del CEIP Timbaler del Bruc.

Un matí deliciós amb la companyia de Judith Navarro, que ens va explicar un munt de petites històries sobre la poesia amb objectes. Tot recordant el gran Joan Brossa, ens va convidar a descobrir tot el que tenia tancat a una gàbia que quan es va obrir va deixar sortir un munt de petits objectes, amb els quals, els nens i les nenes van crear precioses i originals poesies fetes amb aquest món d'objectes inversemblants. De les seves mans (i crec que dels seus cors) van sortir objectes

poètics plens de fantasia i emocions, amb les quals els infants van fer volar la seva imaginació.

Finalment, vam fer un esmorzar al pati i ens van regalar un munt de somriures i, sens dubte, un matí fantàstic. Fins al proper Sant Ponç.

A vosaltres, estimats lectors i lectores de La Veu, us hi esperem després de l'estiu. Bones vacances a tothom! Gaudiu de la lectura de la nostra estimada revista.

Associació de Dones en Forma de Torre Llobeta

Educación ambiental

La lucha por preservar la vida en el planeta y cuidar el medio ambiente es una tarea de todos. ¿Sabes lo que puedes hacer para ayudar?

Para ello, la educación ambiental puede ser una gran herramienta. Podemos definirla como un proceso de formación que pretende crear conciencia sobre la importancia de los recursos naturales y promueve el desarrollo de valores y actitudes que contribuyan a un aprovechamiento adecuado de los mismos.

Esto se logra a partir de innovadoras técnicas pedagógicas que parten de un conocimiento crítico, innovador y transformador que responde a las necesidades de cada persona y estimula la construcción de comunidades más sostenibles y participativas. ¿Cómo lograr que los más jóvenes se

involucren en la importancia de proteger el medio ambiente?

Sin duda hay que comenzar pronto, ya en la infancia, proporcionando recursos y herramientas para facilitar la comprensión de la importancia de que en nuestro planeta formamos parte de un todo, donde seres humanos, animales, bosques, ríos, mares y océanos, somos imprescindibles para mantener este ecosistema que compartimos.

La escuela, los medios de comunicación, la literatura, los juegos, todos pueden aportar algo para generar el cambio que necesitamos, unas nuevas generaciones cuidadas de este maravilloso planeta llamado TIERRA.

Don Blas

HUMOR EN BROMA

Por:
GUAMPIRO

Bon Estiu!

GUAMPIRO

LV Activitats del CC Torre Llobeta

agenda juliol

Torna juliol i també la programació estiuenca al centre cívic: tardes a la fresca amb un munt d'actuacions i activitats per a tothom. Gaudeix dels capvespres amb música, monòlegs, humor, teatre i molt més.

Activitats gratuïtes. Cal fer inscripció prèvia a partir del 20 de juny al web o al centre cívic.

De l'1 de juliol al 31 d'agost

EXPOSICIÓ

Mar Mediterrani

Fotografies per compartir la bellesa del nostre mar.

Autora: Ana Vilariño.

Inauguració divendres 1, a les 19 h

Divendres 1, a les 21 h

SCENIC ARTS

MONÒLEGS EN FEMENÍ

Recomanat per a persones sense complexos.

A càrrec de Lavidurria

Associació Cultural

Dijous 7 a les 19 h

TARDES A LA FRESCA

Video-fòrum

Una pel·lícula SORPRESA, que t'agradarà moltíssim.

Ens acompanyes?

Org. Grup de Dones en Forma

Divendres 8 a les 21 h

SCENIC ARTS

Cabaret Clownceptual

Un espectacle... diguéssim poc convencional i sobretot amb molt d'humor.

A càrrec de Rinclowncito

Dijous 14 a les 18,30 h

TARDES A LA FRESCA

Sortida cultural

Un passeig pel Parc de la Ciutadella per conèixer els seus racons més emblemàtics i gaudir de la tarda.

Lloc de trobada: Metro Maragall, Línia 4, Ramon Albó

Org. Grup de Dones en Forma

Divendres 15 a les 21 h

SCENIC ARTS

Teatre - Assaig obert

Dobles vides

L'absurda història d'una família en la que els seus membres amaguen els aspectes més trepidants de les seves vides.

A càrrec de la Cia Dobles vides

Dijous 21 a les 19 h

TARDES A LA FRESCA

Taller d'art pel benestar emocional

Diferents recursos artístics per aprendre a gestionar les teves emocions.

A càrrec d'Isabel Rios i Camila Salas, artterapeutes membres de GREFART

Org. Grup de Dones en Forma

Divendres 22 a les 21 h

SCENIC ARTS

Bertran Swing Band

Música per gaudir

Dirigeix: Jordi Bertran

**Districte de
Nou Barris**

**Ajuntament de
Barcelona**

